

”Taidokkaasti kirjoitettu ja
häpeilemättömän romanttinen.”

Veronica Henry

JOEN EROTTAMAT

Suomentanut
Hilkka Pekkanen

Liz Fenwick

WSOY

Liz Fenwick

JOEN
EROTTAMAT

SUOMENTANUT HILKKA PEKKANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Katkelmat teoksista *Alice ihmemaassa* ja
Alice Peilintakamaassa suomentanut Alice Martin.

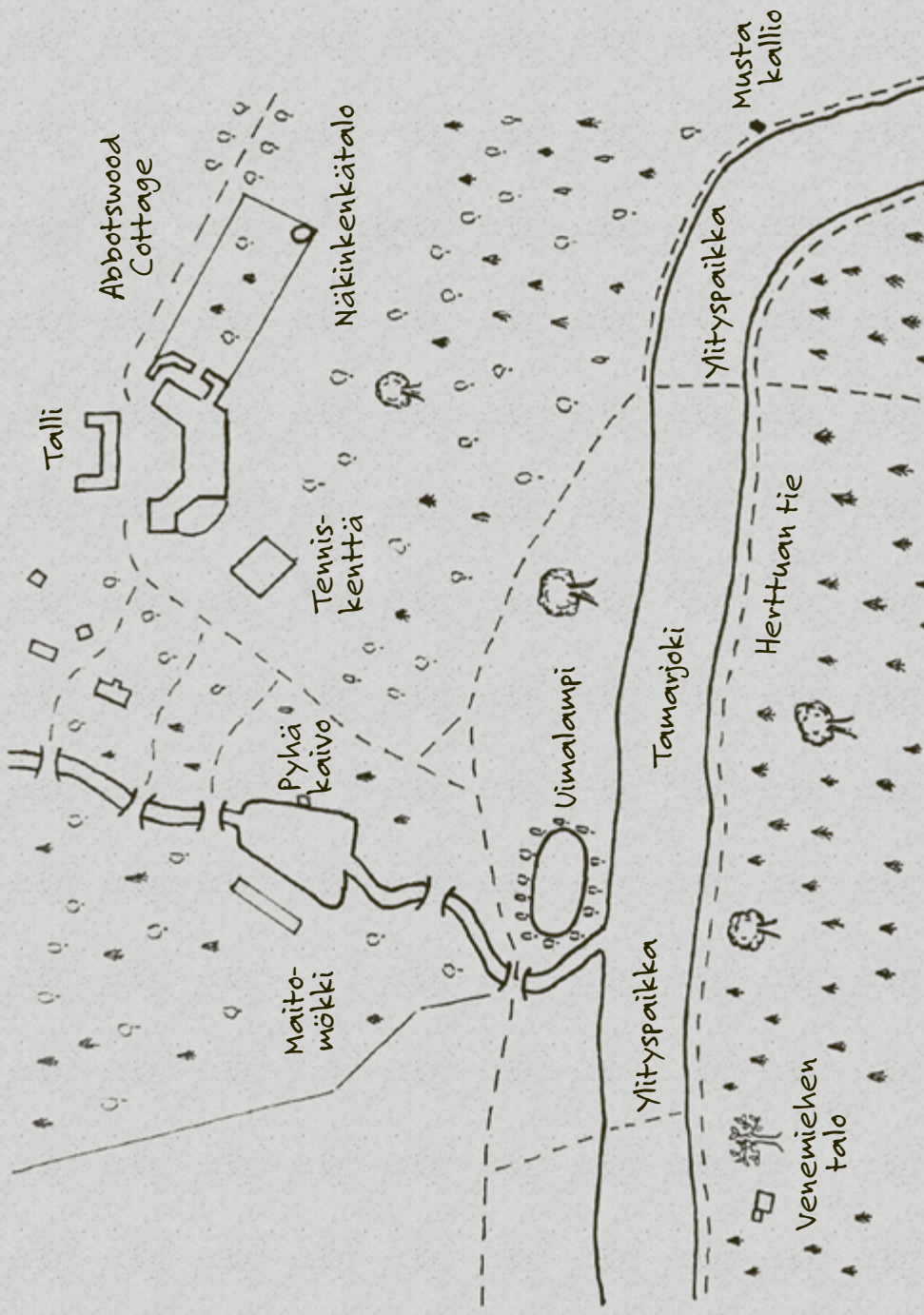
ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
The River Between Us

COPYRIGHT © LIZ FENWICK 2021
SUOMENKIELINEN LAITOS © HILKKA PEKKANEN JA WSOY 2024
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-49868-2
PAINETTU EU:SSA

*Brigid Coadylle ja Deborah Harknessille
– siunattuja kirjailijoita!*

*Kukaan ei voi astua samaan jokeen kahdesti,
sillä joki ei enää ole sama, ei myöskään ihminen.*

HERAKLEITOS

Abbotswood
Cottage

Talli

Näikinkätalo

Tennis-
kenttä

Pyhä-
kaivo

Maito-
mökki

Vimalampi

Tamarjoki

Ylityspaikka

Ylityspaikka

Herttuantie

Venemiehen
talo

Musta
kallio

I

*Toisinaan löytää itsensä keskeltä tyhjyyttä,
toisinaan taas tyhjyyden keskellä löytää itsensä.*

TUNTEMATON

Tapaus 752

14. maaliskuuta 2019

Saint-Waast, Ranska

- Kaivaessaan pellolleen salaojaa *madame* Marie Auch löysi kahden ihmisruumiin jäänteet.
 - Jäänteiden joukossa oli sinettisormus ja Cornwallin herttuan kevyen jalkaväen tunnusmerkki.
-

Cornwallin herttuan kevyen jalkaväen sotapäiväkirjan mukaan 2. marraskuuta 1918 alueella ilmoitettiin kadonneiksi ja otaksuttiin kuolleiksi neljä sotilasta ja yksi upseeri. Erityisesti mainittiin kapteeni St Loy.

- Kapteeni Edmund St Loy, St Loyn kreivi
 - Kersantti William Bowman
 - Sotamies Zachariah Carne
 - Sotamies Samuel Lyons
 - Sotamies Benjamin Skewes
-

Toimenpiteet: Tutkitaan värväytymistiedot, aloitetaan sukulaisten etsintä.

1

2019

THEO SEISOI yksin uuden elämänsä alussa keskiaikaisella sillalla, joka kulki Tamarjoen yli. Hän värisi synkeän usvan keskellä Devonin ja Cornwallin rajalla. Oli aivan Theon tapaista olla asettumatta kummallekaan puolelle. Nyt oli kuitenkin pakko. Astellessaan sillan yli kohti Cornwallin-puoleista rantaa hän ajatteli, että ikimuistoiset tarinat päättyivät aina joelle tai alkoivat joelta, olipa kysymys Styksistä, Seinestä, Thamesista tai Tamarista.

Puhelimen näytön valaiseman kyltin mukaan Horsebridgen silta oli rakennettu vuonna 1437, ja sivellessään kylmiä kiviä sormillaan hän tunsi itsensä sillä hetkellä vielä siltaakin vanhemmaksi ja ainakin huterammaksi. Oli keskiyö, noitien hetki, ja hän seisoi lopun uupuneena katselemassa ikivanhaa Volvo-farmariaan, sen puhjennutta rengasta ja hyödyttömäksi ruostunutta tunkkia. Järkevä nainen olisi tarkistanut sellaiset asiat ennen pitkälle matkalle lähtemistä, mutta hän ei ollut tehnyt niin. Jos auto ei olisi tukkinut siltaa, hän olisi käynyt siihen nukkumaan ja rukoillut, että tilanne näyttäisi aamulla valoisammalta ja myös olisi valoisampi... jollakin tapaa. Rengasrikko aiheutti vain pienen viivästyksen. Se ei ollut lopullinen eikä hengenvaarallinen onnettomuus. Rikkinäinen rengas oli korjattavissa.

Onneksi puhelimessa oli kenttää, ja hän oli voinut soittaa apua. Oli kohtalon ivaa, että hätäapu oli matkalla rouva Theo Henshawin luo, vaikka tätä ei enää ollut olemassa. Avioero oli astunut voimaan edellisenä päivänä.

Yläpuolelta kuului pöllön huuto. Ei kuuta, ei tähtiä, vain hienoista sadevihmaa. Muutaman kilometrin päässä oli pieni vanha talo. Se oli hänen talonsa. Hän oli ostanut sen näkemättä sitä lainkaan. Tilaisuuden tullen hänen äitinsä epäilemättä sanoisi, että sellainen oli aivan hänen tapais- taan. Theo oli ostanut talon yksinomaan muutaman sumean kuvan ja kohtuullisen hinnan perusteella. Talo tuntui tarvitsevan häntä, ja jos hänen veljensä Martin oli oikeassa, hänkin tarvitsi taloa. Sinne asettuminen olisi uusi alkua. Hän otti puhelimensa esiin ja katseli taas talon kuvausta apua odotellessaan.

Venemiehen talo

Ensimmäistä kertaa myynnissä seitsemääkymmeneen vuoteen. Ihastuttava pieni kahden makuuhuoneen talo neljän hehtaarin kokoisella uskomattoman luonnonkauniilla metsäalueella Tamarjoen Cornwallin-puoleisella rannalla. Rakennettu vuonna 1819, kaipaa modernisointia.

Talo rakennettiin alun perin osaksi Exeterin herttuan Abbotswoodin tiluksia, ja sen viehättävän ulkonäön suunnitteli sir Jeffrey Wyattville. Sitä käytettiin palvelusväen asuntona 1950-luvulle saakka. Talossa on tilava olohuone, keittiö, apukeittiö, kylpyhuone ja kaksi kahden hengen makuuhuonetta. Useat pienet ulkorakennukset ovat korjauksen tarpeessa.

Neljän hehtaarin metsäalue kohoaa Tamarjoen rannalta ylös kukkulan rinnettä. Puusto käsittää sekä kotoperäisiä lajeja että kookkaita yksittäisiä maisemasuunnittelija Humphrey Reptonin laatiman suunnitelman mukaisesti istutettuja puita.

Taloon on kulkuoikeus Tamarjoen Cornwallin-puoleista rantaa noudattelevan tien kautta, jolle pääsee kääntymään pohjoisesta tultaessa Horsebridgen sillan jälkeen.

Royal Inn oli suljettu, ja ympäröivät harvat talot olivat pimeinä. Kaukaa kuului moottorin surinaa. Theo näki auton ajovalojen hohteen etenevän Cornwallin-puoleisen leveän tulvaniityn halki ja osuvan kahteen nyrkkeilevään jänikseen. Jännittävä näky. Theo toivoi, että jänisten kosintamenot onnistuisivat.

Ajovalojen kiilat jättivät jänikset rauhaan, ja auto lähestyi. Theo riensi omaan ajoneuvoonsa sytyttämään valot merkiksi kuljettajalle. Tulija ei voinut olla pelastava korjausmies, sillä lähestyvä ajoneuvo näytti enemmänkin huonokuntoiselta Land Roverilta. Ihan hänen tuuriaan jäädä sillan tukkeeksi autoineen ja perävaunuineen, kun vanha maanviljelijä oli matkalla kotiin illanvietosta kaupungilla. Tulija pysäytti autonsa hänen farmarinsa nokan eteen, ja kuljettajan paikalta kömpi ulos pitkä mies, jonka hahmo näkyi siluettina. Theo tarrasi ohjauspyörään ja veti syvään henkeä.

»Voinko olla avuksi?» mies kysyi ja kumartui kohti raolaaan olevaa ikkunaa.

»En ole varma.» Theo kohautti olkapäitään ja osoitti matkustajanpuoleista etupyörää. »Rengasrikko.»

»Onko vararengasta?» Mies otti taskustaan taskulampun ja sytytti sen.

»On, mutta tunkki on ruostunut kelvottomaksi.»

»Sopiiko että vilkaisen vähän?» mies kysyi.

Theo nielaisi. Mies oli ystävällinen, ja ääni toi Theon mieleen hänen oman poikansa. »Se olisi mahtavaa. Kiitos.»

Mies astahti etäämmäs, ja hajanaisessa valossakin näkyi selvästi, että hän oli ainakin kolmekymmentävuotias ja että hänellä oli tumma tukka ja iloinen hymy. Theo nousi autosta ja meni hänen luokseen.

Mies käänteli tunkkia käsissään ja sanoi: »Tätä ei enää rasvakaan pelasta käyttökuntoon, enkä usko maastoauton tunkin sopivan farmarimalliin.»

»Olen samaa mieltä. Olen jo soittanut apua.»

»Mihin aikaan ne lupasivat tulla?» mies kysyi ja palautti tunkin autoon, johon oli huolimattomasti pakattu Theon entisen elämän jäännökset.

»Kahden tunnin sisällä.»

Mies nauroi. »Yksinäinen nainen tien tukkeena keskellä yötä. Siinä vasta tarinan alku.»

»Niin tosiaan.» Theo nauroi miehen kanssa.

»Saanko esittäytyä? Olen Hugo Mounsey.»

»Minä olen Theo...» Hän epäröi. »Pascoe.»

»Mikä tuo teidät Horsebridgen sillalle keskellä yötä?» Mies vilkaisi perävaunua. »Oletteko lomalla?»

»En ole lomalla.» Theo nauroi muistaessaan ensimmäisen kunnan käyntinsä Cornwallissa monta vuotta aikaisemmin... Hän oli tullut silloin poikansa Davidin kanssa. »Aion muuttaa tänne.»

»Tervetuloa Tamarin laaksoon», mies sanoi.

»Kiitos.» Theo nojasi siltaan ja katsoi alas veteen, jota ei näkynyt. Molemmat alkoivat kastua tihkusateessa, joka oli vähitellen voimistumassa kunnan kuuroksi. Theo vilkaisi miestä. »Ei teidän tarvitse jäädä odottamaan.»

Mies naurahti. »Niin, voisin ajaa Greystonen sillalle, mutta se veisi aikaa, enkä mielelläni jätä teitä tänne odottelemaan yksiksenne.»

»Onko täällä petoeläimiä?» Theo vilkaisi olkansa yli pimeyteen.

Mies nauroi. »Aivan varmasti... laumoittain villieläimiä. Mennäänkö istumaan maastoautoon, niin että pysytään kuivina ja lämpiminä?»

Theo seurasi miestä vanhan auton matkustajan paikalle: autossa tuoksui maalta, märiltä koirilta ja kodikkaan muka-

valta. Väsyneenä Theo sulki silmänsä ja salli itsensä rentoutua hetkeksi. Kaikki olisi hyvin, kun hän pääsisi uuteen kotiinsa.

Kello oli yli kolme aamuyöllä, kun Theo viimein keinotteli autoa ja perävaunua eteenpäin pitkin kuraista reittiä, jonka syvät urat johtivat hänen uuteen kotiinsa. Hän yritti pitää silmät auki uupumuksesta huolimatta ja tähysteli Venemiehen taloa rankkasateen läpi.

Hän pysäköi Hugon viereen, jonka hän oli odotellessaan saanut kuulla johtavan Tamarin vastarannalla Devonissa sijaitsevaa hotelli Abbotswoodia. Theo oli käynyt siellä kolme vuotta aikaisemmin isänpuoleisen isoäitinsä Claire Pascoen kanssa. Muisto toi mukanaan pikaisen murheen vihlaisun. Isoäiti oli kuollut muutamaa päivää aikaisemmin. Tässä tilanteessa olisi tarvittu kelpo annos isoäidin valoisaa luonnetta ja suhtautumistapaa. Theo nousi autosta kaatosateeseen eikä enää ollut ollenkaan varma hetken innostuksen vallassa tekemästään ostoksesta.

Maastoauton kirkkaissa ajovaloissa hän näki kattokourun riippuvan räystäään reunasta kuin syleilyyn ojennettu käsivarsi, jonka auki viilletystä valtimosta pulppusi verta. Sekä kourusta että suoraan katolta vuolaana virtaava vesi kasteli talon seinät. Hänen uusi kotinsa, uusi alkunsa, näytti vielä kuluneemmalta ja kolhiintuneemmalta kuin hän itse koki olevansa. Mitä taivaan ja helvetin nimessä hän oikein oli ostanut? Kuntotarkastuksen mukaan talo oli perusrakenteiltaan kunnossa, ja hän otaksui, että mahtavat kiviseinät kyllä kestäisivät tuomiopäivään asti, mutta katto, ikkunanpuitteet ja varmaan lattialaudatkin olivat luultavasti kaikki epäilyttävässä kunnossa.

Hugo asteli häntä kohti suojanaan isokokoinen golf-sateenvarjo, ja Theo oli kiitollinen hänen seurastaan. »Olenkin aina pohdiskellut, millainen tämä paikka mahtaa olla», Hugo sanoi Theolle.

Theo pyyhkäisi sadepisaroita silmiltään. »Tiedättekö siitä mitään?»

»Enpä juuri.»

Theo katseli silmiään siristellen kotiaan. Kello oli jo melkein neljä aamuyöstä, ja hän oli istunut autossa liian monta tuntia. Kun taskulampun valo osui uuden kodin pimeässä häälyvään hahmoon, tuntui siltä, että sadepisaroihin sekoitui kyyneliä hänen silmistään. Mikä ihme oli saanut hänet kuvittelemaan, että hän pystyisi tähän yksin? Hän oli type-rys, niin kuin äiti oli aina sanonut. Edessä kököttävä talo-rähjä todisti sen.

Hugo kosketti hänen käsivarttaan. »Teillä on ollut pitkä päivä. Voin tarjota hotellissa vuoteen. Ehkä tämä ei vaikuta yhtä... haastavalta päivänvalossa.»

Theo nauroi, ei vielä sentään ihan hysteerisesti, mutta ei hysteriakaan kaukana ollut. Tuntemattoman vieraanvaraisuus tuntui houkuttelevalta, mutta väsymyksestään huolimatta hän ei halunnut tarttua ystävälliseen tarjoukseen.

»Kiitos, mutta tämä on nyt minun kotini.» Theo vilkaisi taloa ja päätti nukkua autossa.

»Jos olette varma.» Hugo kosketti hänen käsivarttaan uudestaan huolestuneen näköisenä.

»Kyllä olen», Theo vastasi kuulostaen varmemmalta kuin tunsivat olevansa.

Hugo ojensi käyntikorttinsa. »Siinä on kännykkänumeroni.» Hän hymyili. »Älkää epäröikö soittaa.»

»Kiitos.» Theo työnsi kortin taskuunsa suojaan piiskaavalta sateelta ja katseli miehen paluuta maastoautoon, ennen kuin kääntyi tarkastelemaan Venemiehen taloa.

Hyvin pitkään aikaan hän ei ollut tehnyt mitään yhtä uhkarohkeaa kuin talon ostaminen sokkona ja vakuutti nyt itselleen, että odotettavissa oli hauska seikkailu.

2

LONKKA JÄYTÄVÄ kipu tunkeutui uneen, jossa Theo listui pariisilaiskahvilassa auringon lämmittäessä kasvoja. Hän avasi silmänsä ja voihkaisi. Vaihdetanko painoi lantion vasenta puolta, ja pää oli painunut ohjauspyörää vasten, mutta aamuaurinko paistoi, ja punaisen auton haalistunut konepelti hohti puiden lomitse suodattuvassa valossa. Pian puihin alkaisi ilmestyä lehtiä. Kiinteistönvälittäjä oli puhunut »pienestä turvapaikasta ihmiselle, joka haluaa paeta maailman melskeitä». Siltä siellä ei suinkaan näyttänyt sillä hetkellä; se oli pikemminkin noir-elokuvan tapahtumapaikka, jossa luonnonvarainen karhunvatukkapöheikko oli vähitellen tukahduttanut koko talon.

Theolta pääsi huokaus. Oli paljon mieluisaa odotettavaa... kesä joen rannalla ja puutarhan perustaminen.

Hän vääntäytyi pystyyn ohjauspyörän takaa ja avasi auton oven. Seisomaan noustessaan hän veti syvään henkeä. Ilmassa tuntui kostean maan miellyttävä tuoksu. Nouseva aurinko sytytti puiden oksilla helmeilevät sadepisarat loistamaan satumaisina valosarjoina. *Ficaria verna* eli mukulaleinikin kirkkaankeltaiset kukkateriöt peittivät suuria maa-alueita puiden juurella. Hän ei ollut erityisemmin pitänyt mukulaleinikeistä entisessä kodissaan Higston Manorissa, mutta oli sietänyt niitä, koska niiden varhaiset kukinnot tarjosivat keväällä mehiläisille mettä. Kasvin nimi

oli silti mukulajuuria varsin hyvin kuvaava, ja sillä hetkellä nämä iloiset kukat värjivät koko metsänpohjan.

Lintujen laulu täytti ilman, ja sitä säesti nopeasti virtaavan Tamarin solina. Äänimaailma oli rauhoittava. Syrjäisen ja huonokuntoisen mökin ostaminen turvallisen nykyaikaisen yksikerroksisen talon sijasta oli hetken mielijohde, mutta Theo nautti haasteesta. Olihan Higstonkin ollut surkeassa kunnossa, kun hänen entinen aviomiehensä Piers oli ostanut sen pilkkahinnalla – Piersin itsensä sanojen mukaan, ei hänen. Neljä vuotta he olivat laatineet huolellisia suunnitelmia ja asuneet vain talon kolmessa lämmitetyssä huoneessa, ja sinä aikana Theo oli tehnyt rakennuksesta – taitavan ammattimiesjoukon ja Piersin rahojen avulla – sen helmen, joka se tänä päivänä oli. Hän arvioi uutta taloaan. Sen kunnostaminen olisi paljon helpompaa, mutta hän olikin nyt viisikymmentäneljävuotias eikä enää kaksikymmentäviisi.

Ikään kuin muistutukseksi iästä selkää pakotti tolkutoman nukkuma-asennon jäljiltä. Theo venytteli ja odotti kiihkeästi, että pääsisi raivaamaan talon kimppuun tunkeutunutta metsää. Karhunvatukat ja sananjalat taistelivat elin-tilasta liian suuriksi kasvaneiden puiden kanssa. Se ei huolestuttanut häntä. Siihen urakkaan hän pystyisi mainiosti, mutta talo... se olisi eri juttu, koska hänellä ei ollut tietoa paikkakunnan ammattityövoiman tarjonnasta eikä myöskään pohjattomilta vaikuttavilta rahakirstuista, jotka hänellä oli ollut käytettävissään Higstonin kunnostuksessa. Liuskekivikatto näytti sentään päivänvalossa ehjältä. Se oli helppotus. Ja kattokouuru piti vain kiinnittää uudestaan paikalleen, ei sen kummempaa. Sen hän voisi tehdä itse, kunhan ehtisi ostaa tikkaat. Theo piteli avainta kädessään. Pimeässä hän ei ollut uskaltanut sisään, mutta nyt hän kaipasi kahvia ja wc:tä ja oli valmis astumaan taloon.

Ulko-ovi oli raollaan. Sitä hän ei ollut yöllä huomannut. Oliko sisällä eläimiä? Tai talonvaltaajia? Hän veti syvään

henkeä ja työnsi oven kokonaan auki. Saranat valittivat. Hän lisäsi öljyn mielessään karttuvaan ostoslistaan.

Suuri huone oli tyhjä lukuun ottamatta vanhaa peiliä. Theo siveli seiniä peittävää puupaneelia. Pinta oli kunnossa, mutta kuivahko panelointi kaipasi öljyämistä ja hankaaamista. Hän astahti taaksepäin ja katsoi kokonaisvaikutelmaa. Oli ilmeistä, että mökki oli ollut osa vastarannalla sijaitsevaa Abbotswoodin tilaa. Vielä monen vuoden jälkeenkin hän muisti hotellin aulan kauniin puupaneloinnin. Abbotswoodin leveiden lattialankkujen sijasta hänen jalkojensa alla oli kuitenkin suuria ja paksuja kivilaattoja, jotka toivat mieleen hautakivet. Se ei ollut mukava ajatus. Hän kääntyi katsomaan valtavaa takkaa, jonka mittasuhteet olivat tolkkuttomat. Se olisi sopinut paremmin linnaan. Ehkä oli hiukan liioiteltua sanoa niin, mutta joka tapauksessa hän mahtui seisomaan suorana sen sisällä.

Theo asteli huoneen halki ja avasi keittiöön johtavan oven. Siellä tuli vastaan 1800-luku. Keittiö kuului museoon. Tai ei, kyllähän se kuului hänelle, mutta ehkä hän itsekin kuului jo museoon. Hän nauroi ja lisäsi muistilistaansa retkikeittimen nähdessään ruostuneen cornwallilaislieden, joka oli ollut kiinteistönvälittäjän houkuttelevien kalusteiden luettelossa. Hän otti puhelimella valokuvan, jonka lähetti Martinille ja Davidille WhatsApp-viestinä varustettuna kuvatekstillä:

Tulin perille aamuyöstä. Nukuin autossa. Aamiaisen valmistaminen tällä liedellä voi olla haaste, mutta kaikki on hyvin. xx

Hän toivoi, että viesti menisi perille, vaikka kenttä oli huono.

Yhden lännenpuoleiseen metsään avautuvan ikkunan alapuolella oli valtava keraaminen tiskiallas. Vaikka puissa ei ollut vielä lehtiä, sisään ei päässyt kovin paljon valoa.

Hänen sydämensä ja todellinen taitonsa oli ulkopuolisen kasvimaailman käsittelyssä, mutta ensin oli huolehdittava sisätiloista. Hän otti puhelimen esiin ja alkoi laatia kunnollista luetteloa:

Ostettava:

- tikkaat
- tupajumien torjunta-ainetta
- pellavaöljyä
- puusaippuaa
- etikkaa

Ajatukset lähtivät harhailemaan, ja hän alkoi kirjoittaa luetteloa kasveista, joita halusi tulevaan puutarhaansa. Oli helppoa kuvitella sinne tänne puiden joukkoon hortensioita hentoine pitsimäisine kukintoineen, ja suloista tuoksua ja täyteläisiä värejä tuomaan piti saada kuusamaa. Villikuum saman koristamat puu- ja pensasaitarivit toivat hänelle aina mieleen Cornwallin. Huomaisiko tai tuntisiko David yhteyden idyllisiin lapsuudenlomiinsa? David oli tukenut häntä koko avioeroprosessin ajan, mutta pysytellyt silti etäällä. Theo oli kaivannut heidän aikaisempaa läheisyyttään, mutta hän ymmärsi silti, että tilanne oli pojalle vaikea. Kolmenkymmenen kahden iässäkin vanhempien avioero ja isän avioliiton ulkopuolinen uusi lapsi tuntuivat vähintäänkin kiusallisilta, ja tilannetta mutkisti se, että David työskenteli Piersin kanssa Henshaw & Sonin perinteikkäässä rakennusyhtiössä. Toivottavasti kiusaantuneisuus helpottaisi ajan myötä.

Koska Piers oli niin ylpeä sihteerinsä kasvavasta vatsasta, kukaan ei asettanut kyseenalaiseksi hänen syyllisyyttään avioeroon. Ilman äidin katkeria sanojakin Theo tiesi silti syvällä sydämessään, ettei ero koskaan ollut kokonaan toisen osapuolen syytä. Hän oli tehnyt avioliitossa pysymisen

miehelleen helpoksi, ja mies oli puolestaan tehnyt pois lähtemisen vaikeaksi vaimolleen. Lakimiestensä kautta Piers oli vedonnut varattomuuteen, koska tarvitsi jatkuvasti rahaa liiketoimintaan, mutta ei patistamisesta huolimatta suostunut myymään Higstonia. Niinpä Theo oli antanut Piersin pitää komean kartanonsa ja säilyttää kuvitelmansa, että oli tärkeämpi kuin olikaan. Hän naurahti kolkosti. David oli äskettäin maininnut, että Piers oli jäljittänyt sukunsa baronettiin ja rakastajattarensa suvun lordiin, ja pariskunta oli teettänyt dna-testin nähdäkseen, voisiko heidän aateliset sukujuurensa todistaa. Piers oli aina halunnut olla enemmän kuin oli.

Theolla ei mokomia kuvitelmia ollut, sillä hän oli kirkkoherran keskiluokkainen tytär eikä mikään älyniekka ainaakaan äitinsä mukaan, joka polveutui kauas menneisyyteen ulottuvasta akateemisesta suvusta. Theo ei tosiaan ollut milloinkaan ollut akateemisesti suuntautunut. Äiti puolestaan oli antiikintutkimuksen tohtori, veli oli suorittanut tohtorintutkinnon astrofysiikassa ja edesmennyt isä oli teologian tohtori, mutta Theo oli jatkuvasti tuottanut pettymyksen. Hänen latinantaitonsa rajoittui kasvien latinankielisiin nimiin, eikä hän ollut loppujen lopuksi suorittanut edes maatalousopiston arvosanaa loppuun. Hän huokasi, sillä viimeksi mainittu kadutti häntä eniten. Mitä hän sitten oli? Rakastava äiti, puutarhuri ja kukka-asetelmien laatija. Lisäksi hän oli yrittänyt olla hyvä vaimo. Olisiko hän voinut olla enemmän? Parasta olla ajattelematta sitä.

Puhelin piippasi. David oli lähettänyt viestin.

Voi sentään, äiti. Pärjäätkö?

Theo vastasi:

Ihan hyvin. xx

David vastasi:

Huh, mikä helpotus. x

Perävaunussa oli pistokkaita, jotka hän aikoi nostaa ulos myöhemmin. Viimeisenä Higstonissa viettämänään päivänä Theo oli kulkenut Thamesin yläjuoksulle ulottuvan puutarhan halki ja leikellyt pistokkaita. Tyhmästi tehty. Eihän hänellä siinä vaiheessa ollut puutarhaa eikä edes uutta kotia, eikä hän ollut tiennyt, millainen avioeron osituksen tulos olisi. Kävi miten kävi, oli silti selvää, ettei vanha kartano puutarhoineen olisi enää hänen. Hänen tulonsa eivät riittäisi sellaisen ylläpitoon. Pelkästään lämmityskulut vaativat yhden hengen vuosiansiot. Kun ositus viimein astuisi voimaan, hän tulisi toimeen, jos eläisi säästäväisesti.

Higstonin menettäminen teki silti edelleen kipeää. Se oli ollut osa hänen elämänsä siitä pitäen, kun David oli kolmevuotias, eikä hän ollut asunut yhteen menoon niin pitkään missään muualla. Kartanon laiminlyödyn puutarhan jäännösten nostaminen uuteen kukoistukseen oli saanut hänet ylittämään itsensä ja käyttämään kaikki taitonsa. Hän oli luonut jotain aivan erityistä. Luultavasti Piersin uusi naisystävä tuhoaisi kaiken.

Theo veti syvään henkeä, jätti taakseen ajatukset rakkaasta puutarhasta ja palasi hoidettavien tehtävien luetteloon. Sitten hän keskeytti. Jos tehtävistä laatisi luettelon, urakka tuntuisi ylivoimaiselta ja vaikuttaisi velvollisuudelta. Oli parempi käydä käsiksi työhön ilman suunnitelmaa. Silloin ei tarvitsisi arvioida jokaisen päivän onnistumisia tai epäonnistumisia erikseen, vaan voisi ottaa vastaan päivän ja tehtävän kerrallaan sitä mukaa kuin ne tulisivat eteen.

Puhelin piippasi. Martinilta tuli vastaus.

Hyvä, että pidät haasteista, sisko. x

Theo purskahti nauruun ja kirjoitti nopeasti:

Hmm. Aika näyttää, mutta on tämä silti jännittävää. xx

Theo meni keittiön ovesta talon takaosaan, missä oli ruokakomero ja kylpyhuone. Vanhassa kylpyammeessa oli vielä emalipinta tallella, ja hänen helpotukseksi myös korkean wc-istuimen huuhtelu toimi. Putket vinkuivat ja valittivat pahaenteisesti, kun wc:n vesisäiliö täyttyi. Putkimies olisi ehdottomasti tarpeen, ja mennessään takaisin keittiöön hän huomasi oven yläpuolella ikivanhan sulakekaapin. Kun hän kurkisti sisään, kaapista varisi hänen päälleen kuolleita kärpäsiä. Niin vanhanaikaisia sulakkeita Theo ei ollut nähnyt enää moneen kymmeneen vuoteen. Kiinteistönvälittäjän mukaan sulaketaulu toimi edelleen.

Palattuaan keittiöön hän nousi portaat ja rukoili, etteivät tupajumit olleet heikentäneet niiden kantokykyä hengenvaaralliseksi. Pienellä porrastasanteella hän pysähtyi luomaan epätoivoisen katseen repaleiseen ja kellastuneeseen kukkatapettiin, joka saisi tilalleen suunnattomasti valoisamman pehmeänvalkoisen maalipinnan. Hän käänsi valokatkaisinta. Seurasi hetkellinen valaistuminen, kovaääninen poksahdus ja sitten pimeys. Se sähköstä. Se kahvista ja teestä.

Vasemmanpuoleisesta ovesta pääsi suurempaan kahdesta makuuhuoneesta, jotka olivat olohuoneen yläpuolella. Lattialankut olivat leveät ja tummat. Ikkunat olivat kahdella seinällä, ja pohjoiseen kohti jokea avautui suuri ikkuna. Aikaisemmin siitä oli ehkä nähnyt joelle, mutta ei enää. Veden solina kuului kuitenkin taloon. Huoneen eteläpuoleisesta ikkunasta avautui näkymä metsään ja kukulan rinteelle. Valoisuuden puute olisi ongelma, mutta se ratkeaisi lamppujen, uuden valkoisen maalin ja puukirurgin avulla.

”Ihastuttavan nostalginen tarina, täynnä salaisuuksia ja tunteita.”

THE SUN

Theodoralla on edessään uusi elämä. Avioliittonsa kariuduttua Theo on ostanut Cornwallin idyllisistä maisemista talon, aavistamatta että unohdettu rakennus kätkee sisäänsä vuosisadan rakkaustarinan. Talovanhus Tamarjoen rannalla on kaivattu rauhan tyyssija. Asetuessaan taloonsa Theo löytää nipun kätkettyjä kirjeitä, joista huokuu sekä ensimmäisen maailmansodan hirtittävä historia että niiden kirjoittajan kiihkeä rakkaus vastaanottajaan.

Kuka oli sotaan lähtenyt, kartanon palveluksessa ollut kalastusapulainen ja kuka aatelinainen nainen, jota mies toivottomasti rakasti? Theon tutkiessa joen ja yhteiskuntaluokan erottamien rakastavien tarinaa hänen omakin onnensa löytää uusia uomia.

9 789510 498682

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49868-2